Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 243. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 8-го ЛИСТОПАДА 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 8, 1978 No. 243. VOL. LXXXV.

Реорганізаційна Комісія УНСоюзу відбула перші наради

Джерзі Сіті. — У суботу, 21-го жовтня ц. р., тут в приміщеннях Головної Канцелярії УНСоюзу відбулись перші наради Спеціяльної Реорганізаційної Комісії, що її покликав до життя Головний Уряд під час перших поконвенційних нарад на початку вересня ц. р. Встановляючи Реорганізаційну Комісію, Головний Уряд доручив її виробити ряд рекомендацій, включно з можливими змінами статуту, щоб, примінивши нові організаційні методи, запобігти спадові членства та запевнити дальший постійний ріст цієї найбільшої і найстаршої української організації у вільному світі.

У нарадах взяли участь: головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис, який ними проводив, члени комісії — заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась, головний організатор Василь Оріховський, гол. конролери д-р Богдан Футей і проф. Іван Телюк, головні радні Анатолій Дорошенко, Євген Репета, п-і Текля Мороз, яка секретарювала, і проф. Тарас Шмагала. На нарадах рівнож були присутні головний секретар Володимир Сохан і головний касир п-і Уляна Дячук.

Під час нарад присутні взяли до уваги інформації, що їх подав д-р Іван Флис, на підставі зустрічі з урядовцями Греко-католицького „Соединения", і д-р М. Куропась, на підставі подібної зустрічі з представниками братського союзу „Сини Норвегії". Обидві ці організації проводять широку братську активність і виказують постійний зріст в членстві.

Комісія рівнож прийняла до відома лист Степана Скубіка, українського громадського активіста з Вашінгтону, який є професійно затруднений в ділянці життьового забезпечення і який був присутній на нарадах Головного Уряду минулого вересня. Познайомившися з рекомендаціями С. Скубіка, Головний Екзекутивний Комітет плянує запросити його на чергові наради Реорганізаційної Комісії, які мають відбутися в суботу, 2-го грудня ц. р. Комісія рівнож рекомендувала Головному Екзекутивному Комітетові взяти до уваги можливість порад професійних знавців в справах братської активности. Члени Комісії і Головного Екзекутивного Комітету висловились однодушно, що будь-які зміни в методах праці чи в структурі УНСоюзу повинні бути винесені виключно по лінії інтересів УНСоюзу, в дусі вдержання його українського змісту і в цілях зміцнення його для добра цілої української громади й українського народу. Рекомендації цієї Комісії повинні бути оформлені перед черговими нарадами Головного Уряду в травні наступного року для його розгляду.

Для кращої видатности і приспішення праці, Комісія створила сім підкомісій, делегуючи кожній з них вузько окреслені завдання:

1) Підкомісія у справах членства (активність Відділів, роля Окружних Комітетів, кляси забезпечення, суспільне членство і забезпечення, братська активність, спортові програми); до підкомісії

(Закінчення на стор. 4)

В Українському Музеї виставлять твори Никифора

Ню Йорк. — Тут в Українському Музеї в Ню Йорку відбудеться від 11-го листопада ц. р. до 28-го січня 1979 року виставка творів відомого, наївного українського маляра Никифора в десятиріччя його смерти.

Виставку зорганізувала Марія Шуст, директор музею, з допомогою поета Вадима Лесича, автора монографії „Никифор з Криниці". В каталозі виставки є коротка стаття п-і Ірини Петренко-Федишин, викладача мистецтва в Джон Джей коледжі. Уклад виставки виконав — Зенон Фещак, директор виставок у музеї Сивік Сентер у Філядельфії.

Никифор, народжений в 1895 році, прожив майже все своє життя в Криниці на Лемківщині (тепер Польська Народна Республіка). Никифор, син глухо-німої жебрачки і невідомого батька, був майже глухим від народження. Бувши неграмотний і майже каліка, знаходив найкращий вислів для самовияву в кольорах і лініях. Як Вадим Лесич стверджує, — у монографії про нього, акварелі і гваші Никифора характеризує майстерня і субтельна кольористична вразливість. Його найкращі праці виявляють велику силу уяви і мистецьку винахідливість та є висловлені з великою щирістю та з майже дитячою наївністю. Кожна з його праць — наче нове відкриття. Кожне зображення предметів, ситуацій чи постатей є наче появою з іншого світу, кожночасно баченою наче б очима дитини, яка вперше відкриває для себе довколишній світ крізь призму своєї дитячої мітології.

Никифорові праці вперше виставлено у Львові на виставці Українських Мистців Самоуків в червні 1938 року (105 акварель). Але щойно в 1950-их роках його твори викликали більше зацікавлення, а згодом навіть широкий розголос у мистецькому світі.

Від того часу відбулося багато виставок його праць у Польщі та в европейських столицях (Лондон, Париж, Рим, Амстердам, Стокгольм та ін.), які принесли йому світову славу. В музеях у Сао Павльо в Бразилії і в Гаїфі в Ізраїлю також виставлено його твори. Зокрема утвердила його славу участь у виставці в „Le ronde des Naifs" у Музеї Модерного Мистецтва в Парижі. В 1967 році відбулася його велика ретроспективна виставка у Варшаві, а ще перед смертю в 1968 році — індивідуальна виставка у Львові і у Києві.

Перша його виставка в Америці була в Чікаго в 1961 році. У 1965 році відбулася виставка його творів в Музеї-Архіві Української Вільної Академії Наук в Ню Йорку. Потім були ще його виставки на Міжнародній Виставці Наївного Мистецтва в галерії La Boetie в Ню Йорку (1966-1968) та індивідуальна виставка в Бодлей галерії у 1967 році.

Багато статтей та рецензій з виставок про його мистецької праці написано різними мовами світу. Багато визначних знавців наївного малярства висловлювалися про творчість Никифора з великим признанням. Написано також про нього кілька літературних творів і накручено декілька фільмів про його творчість.

Час і години відвідин Музею: середа, субота і неділя, год. 1-ша до 5-ої по полудні; п'ятниця год. 3-тя до 7-ої вечора. Вступи: дорослі — 1 дол., емерити, студенти і діти нижче 12 років — 50 центів.

Групові відвідини по знижених цінах за попереднім зголошенням на тел. (212) 228-0110.

ЗСА і Китай співпрацюватимуть на відтинку енергетики

Пекін. — Секретар енергетики Джеймс Шлесінджер заявив в кінці минулого тижня, що між З'єднаними Стейтами Америки і Китайською Народною Республікою було досягнуто порозуміння про співпрацю на відтинку енергетики. Шлесінджер пояснив кореспондентам на пресовій конференції деякі деталі цього домовлення, яке охоплюватиме не тільки виміну вже готовими сирівцями, але також досліди і розбудову деяких, зокрема нафтових копалин. Секретар енергетики ЗСА перебуває в Пекіні вже від 24-го жовтня ц. р. і перевів там цілий ряд розмов з представниками китайського уряду, включно з головою і прем'єром КНР Гуа Куо-фенгом, який дуже цікавився такою співпрацею.

Згідно з інформацією Департаменту енергетики представники обидвох країн вже розпочали підготовчі праці, а окремі комісії займаються розпрацюванням технічних справ. Представником такої комісії з американської сторони є Джон Дойч, директор дослідів енергетики у згаданому Департаменті. „Ми встановили рамову програму співпраці, — заявив Шлесінджер кореспондентам, — і обидві сторони вдоволені з неї, тому треба сподіватися, що вона буде корисно розвиватися".

Шлесінджер підкреслив, що було говорено про справи видобутку нафти, вугілля, природнього газу тощо. Була мова також про створення комісії, яка займалася б поширенням співпраці. Запитаний чи така співпраця розпічнеться ще перед підписанням дипломатичних зносин з Китаєм, Шлесінджер відповів, що на його думку така співпраця вже розпочалася.

В'єтнам більше не вимагає „повоєнної допомоги" — інформує Венс

Вашінгтон. — Під час пресової конференції минулої п'ятниці, 3-го листопада, державний секретар Сайрус Венс формально повідомив, що комуністичний уряд В'єтнаму відкинув свою ранішу вимогу, щоб ЗСА дали тій азійській країні „повоєнну фінансову допомогу", заки Ганой погодиться на нормалізацію політичних та інших зв'язків з Вашінгтоном.

Вже раніше речники Ганою у своїх публічних виступах перестали згадувати про „повоєнну фінансову допомогу", але щойно минулої п'ятниці уряд ЗСА офіційно повідомив, що в'єтнамські чинники формально відкинули свою дотеперішню вимогу.

Венс під час пресконференції теж сказав, що ще не відомо коли будуть встановлені нормальні зв'язки з В'єтнамом, додаючи, що навіть ще не вирішено чи ті зв'язки взагалі будуть встановлені.

Державний секретар також підкреслив, що хоча ЗСА бажають кращих зв'язків з комуністичним Китаєм, то справа встановлення нормальних відносин з Пекіном теж ще не вирішена.

Щодо нового договору із Совєтським Союзом в справі обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II), Венс висловив надію, що до остаточного порозуміння дійде ще в цьому році, але зразу підкреслив, що не може запевнити, що це станеться.

Венс рівнож висловив опонію, що діяльність марксистського „Патріотичного Фронту", який веде збройну боротьбу проти тимчасового уряду Родезії, як теж акції родезійських урядових військових частин проти партизанських баз у сусідніх країнах, є поважними перешкодами до остаточного замирення в тій африканській державі. Однак, уряд ЗСА далі надіється, що конфлікт в Родезії пощастить зліквідувати і що таки незабаром дійде до мирного перебрання влади чорною більшістю шляхом вільних виборів.

Косигін проголосив висліди збору зерна

Москва. — Голова Ради Міністрів СССР Алексій Косигін проголосив в суботу, 4-го листопада ц.р., висліди збору зерна і похвалився, що в цьому році Совєтський Союз здобув 230 мільйонів тонн, бодай на 10 мільйонів тонн більше, як це сподівалися совєтські господарники і деякі західні сільськогосподарські спеціялісти, в тому числі також Департамент сільського господарства ЗСА.

Косигін, який виступив на телевізійній сітці, в передачі з Кремля відмітив, що дані про цьогорічні жнива базовані на останніх звідомленнях республік і областей. Деякі західні дипломати, познайомившись з основними даними таки совєтської статистики підкреслюють, що у зв'язку з мокрим літом в деяких районах СССР, велика частина збору напевно пропаде в магазинах, бо зерно в такому стані випріває і його треба осувати з магазинів.

Реальною цифрою збору було б, на думку західних спостерігачів, приблизно 210 мільйонів тонн, що все одно перевищувала б збір з 1977 року, який дав 195 мільйонів тонн.

Покищо не відомо чи Совєтський Союз скорочуватиме свої закупи зерна за кордоном, зокрема в ЗСА, Канаді, Австралії й інших країнах. Загально припускають, що СССР буде змушений закупити ще 11 мільйонів тонн зерна в ЗСА з того 3 мільйони пшениці і 8 мільйонів тонн кукурудзи. Раніше СССР зобов'язався був купити 6 мільйонів тонн пшениці в ЗСА, але совєтські закупити все залежать від власного збору. В 1977 році, коли совєтський збір був низький, уряд СССР мусів піднести закуп зерна до 14,8 мільйонів тонн.

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА В. БАЛЯСА В САН ДІЄГО

Сан Дієго, Каліф. — В днях від 26-го вересня до 22-го жовтня ц. р. відбулася самостійна виставка лінорітів Володимира Баляса в місцевому Інституті Мистецтва, де мистець є членом. У зв'язку з цим, в недільному числі газети „Сан Дієго Юніон" була надрукована стаття пера мистецького критика Річарда Райлі, ілюстрована трьома знимками виставлених праць. Автор статті підкреслив не тільки високий мистецький рівень виставлених праць, але також толково проаналізував їх психологічний характер. Поважна кількість закуплених на виставці праць залишиться рекордом в історії цієї мистецької установи.

Москва протестує проти засуду двох совєтських шпигунів

Москва. — Совєтський Союз назвав процес над двома совєтськими шпигунами — Вальдиком Енгером і Рудольфом Чернаєвим, судовою фарсою, а газета „Известия", яка є органом Верховної Ради СССР, заявила у своєму виданні з суботи, 4-го листопада ц. р., що суддя Фредерік Лейсі проголосив 50-річний засуд для них з метою здобути номінацію на губернатора стейту Ню Джерзі і піддержку федерального уряду.

В офіційній ноті, переданій Державному департаментові совєтським амбасадором Анатолієм Добриніним, говориться, що процес був „заздалегідь запляновано провокацією уряду ЗСА і його службовців з Еф-Бі-Ай". Нота домагається, щоб уряд ЗСА негайно звільнив засуджених шпигунів і дав їм можливість повернутися на батьківщину.

Як відомо 39-річного Вальдіка Енгера і 33-річного Рудольфа Чернаєва було заарештовано 20-го травня ц. р., а пізніше засуджено на 13-денному процесі за те, що вони займалися шпигунством на користь Совєтського Союзу і купили за 20 000 долярів засекречені матеріяли від ляйтенанта Артура Ліндберга про оборону З'єднаних Стейтів Америки і її новочасну зброю, головно підводні човни з атомовими ракетами і електронічні прилади для поборення підводних човнів. Після визнання їх винними лавою присяжних, суддя Лейсі проголосив 30-го жовтня ц. р. вирок засуду 50 років ув'язнення для кожного за шпигунство і нанесені школи для оборони ЗСА. Шпигуни залишилися однак покищо на волі під особистою опікою амбасадора Добриніна і у пов'язанні з апеляцією, яку їхні адвокати внесли до Найвищого Суду ЗСА.

Генрік Боровік пише в „Известиях", що службовики Еф-Бі-Ай з розмислом запляновували цю „судову комедію", щоб „поставити нові перешкоди на шляху співпраці між ССР і ЗСА". Совєтський автор відмічує, що вже самий 50-річний засуд є „злочином самим в собі".

„Але для чого суддя Лейсі визначив такий фантастичний присуд?", — запитує Боровік в „Известиях" і відповідає, що суддя Лейсі плянує кандидувати на губернатора стейту Ню Джерзі і що йому обіцяли піддержку у Вашінгтоні.

Лейсі, запитаний в Нюарку, відмовився відповідати на совєтські закиди. Газети пригадують, що весною 1977 року Лейсі дійсно був опублікував заяву, що він плянує покинути свою дотеперішню працю і буде старатися здобути номінацію Республіканської партії на губернатора. Цю справу використали тепер совєтські пропагандисти.

Єгипет вимагає точніших постанов відносно палестинців

Каїр/Єрусалим/Вашінгтон. — Хоча протягом останніх днів поширювалися чутки, що остаточна версія єгипетсько-ізраїльського мирового договору буде готова вже цього тижня, то в неділю, 5-го листопада, єгипетський прем'єр Мустафа Халіл заявив, що таке передбачення нереальне, бо Каїр хоче раніше запевнити, щоб сепаратний мир між Ізраїлем і Єгиптом був „тісніше пов'язаний" із справою загального замирення на Близькому Сході, зокрема з розв'язкою майбутности окупованих арабських територій на західньому березі ріки Йордан і біля міста Гази, тобто з розв'язкою палестинської проблеми.

Єгипетсько - ізраїльські переговори продовжуються у Вашінгтоні, а у вівторок, 7-го листопада, мали повернутися з Каїру та Єрусалиму представники цих двох країн, які одержали нові інструкції від своїх урядів. Державний секретар Сайрус Венс передбачує, що тепер можна буде зліквідувати всі існуючі розбіжності, але єгипетські дипломати розглядають цю можливість більш песимістично.

У неділю в Багдаді, Ірак, закінчилися 4-денні наради лідерів всіх арабських держав, крім Єгипту, в яких брали участь теж провідники Палестинської Визвольної Організації (ПВО). Хоча арабські лідери закликали до встановлення дипломатичних і економічних санкцій проти Єгипту за те, що президент Анвар ель-Садат хоче підписати сепаратний мир з Ізраїлем, то поміркований та консервативні арабські провідники добилися того, що ця Арабська Ліга тільки видала спільний заклик до єгипетського уряду відмовитися від мирового договору з Ізраїлем, але не встановила жадних санкцій.

Між іншим, під час нарад Арабської Ліги в Багдаді до Каїру була прибула 4-членна делегація від Ліги, яка мала на меті переконати президента Садата припинити переговори з Ізраїлем, обіцюючи Єгиптові 10-річну фінансову допомогу, яка виносила б 5 більйонів долярів річно, але Садат та інші урядовці відмовилися навіть зустрінутися з цією делегацією, а президент Садат у парляменті гостро натаврував цей крок Арабської Ліги та заявив, що „Єгипет не дасть себе купити і ніяка сила не спроможна ізолювати нашу країну". Він рівнож хвалив президента Джіммі Картера за його заходи відносно замирення на Близькому Сході, заявляючи, що дійсно Картер заслужив Нобелівську Нагороду Миру, яку цього року признано Садатові та ізраїльському прем'єрові Менахемові Бегінові, додаючи, що найменше президента Картера на цю нагороду в наступному році. Садат натомість гостро натаврував Совєтський Союз і радикальних лідерів арабського світу за їхні спроби перешкодити замиренню на Близькому Сході.

Є. ПРОНЮК ВИСТУПАЄ В ОБОРОНІ Ю. ОРЛОВА

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Євген Пронюк, 1936 року народження, колишній співробітник Інституту Філософії Академії Наук УССР, арештований в 1972 році і засуджений на 7 років таборів суворого режиму і 5 років заслання, вислав заяву до Верховного суду Російської СФСР, в якій протестує проти зумисних знущань над політв'язнями в концтаборах СССР. Заява була написана у зв'язку з касаційною скаргою видатного діяча російського правозахисного руху Юрія Орлова та в його обороні.

Поширену в самвидаві заяву Пронюка передаємо в цілості в перекладі з російської мови.

„Я, Євген Пронюк, прошу взяти до уваги моє свідчення в справі Юрія Орлова, звинуваченого у наклепі на умови в'язнення політичних в'язнів у таборах, у зв'язку з розглядом його касаційної скарги.

Для політв'язнів примусова важка праця є справжнім батогом, засобом розкладу їх особистости і фізичного знищення. Ось в установі ВС-389/35 і ВС-389/36 є токарні дільниці. В уст. ВС-389/36 є цех (ч.1) з нездоровими умовами праці.

Техніки безпеки на цих підприємствах не дотримуються. В уст. ВС-389/35 існує дільниця шліфування, де немає вентиляційної системи. Порох з наждаку і металю висить у повітрі всіх приміщень дільниці. Крім того, не враховуючи елементарних правил техніки безпеки, у цій же дільниці приміщені фрезерні верстати. Порохом і чадом з шліфувальних верстатів віддихають не тільки шліфувальники, але й фрезерувальники. В уст. ВС-389/... робітникам на вібростанку (?) не видають респіраторів, бо їх немає.

Важкою мукою для політв'язнів примусова робота є тому, що люди інтелектуальних професій (поети, літератори, наукові робітники, художники, лікарі, викладачі, інженери) не в силі виконувати штучно збільшені норми виробітку. Ці норми розраховані на людей, які привикли до фізичної роботи та які мають нормальне харчування і відпочинок (чого не мають в'язні). Робота тут тягнеться з дня на день. Крім цього таборова адміністрація, без жадних підстав, безконтрольно підвищує норми виробітку.

Отак, не впровадивши ніяких технічних нових удосконалень, адміністрація піднесла норми виробітку на вібростанку з 525 до 659 штук, на складанні панелів з 578 на 668 (кінець 1977 року). Цю норму треба осягнути тільки інтенсивністю праці самого в'язня. Загально норми виробітку в таборових підприємствах є вищі, ніж у таких самих підприємствах поза таборовою системою. Наприклад, на ... турбогенераторному заводі норма виробітку на складанні панелів для вільнонаємних робітників є 575 штук, а для в'язнів — 668 штук.

Адміністрація переслідує тих, які не в силі виконати ці норми. Ось, при кінці 1976 року за невиконання норми виробітку в уст. ВС-389/35 покарано журналіста В. Марченка, який має хворобу нирок, а який виконував план на 80-90 відсотків. У цьому ж таборі в квітні ц. р. запроторили в ПКТ 50-річного літератора Є. Сверстюка, якому виконати норму на токарському верстаті не під силу. В уст. ВС-389/36 влітку 1977 року за невиконання норми переслідували і карали літератора І. Світличного. Йому було не під силу носити тяжкі скрині з частинами. За це ж саме в листопаді 1977 року посадили в ШІЗО С. Сапеляка. В лютому ц. р. був покараний за невиконання норми А. Здоровий. 10 березня ц. р. посадили в ШІЗО за це ж культурного робітника М. Слободяна. Демонстраційним змушенням було випровадження на роботу голодуючих: 7 жовтня 1977 року — біолога С. Ковальова на четверту добу голодівки і 8 жовтня 1977 року — хірурга І. Кукуєкаса на п'ятий день голодівки. До того ж на нічну зміну до кочегарні. 30 жовтня ц. р. за невиконання норми (виконував на 82 відсот.) винесли перше покарання мені і пообіцяли застосувати всі міри репресій, якщо я й далі не виконуватиму норми.

На підприємствах цієї ж установи (ВС -389/36) немає душу і теплої води. Робітники в горячих цехах і токарі миються, як і всі — зимною водою зі ржою. В роздягальні немає індивідуальних шаф для одежі. Чистий одяг брудниться на загальних вішаках.

Від 1977 року таборова адміністрація перестала видавати взуття, як спецодяг, для робітників у гарячому цеху ч.1. Взимку в цеху ч.2

(Закінчення на стор. 4)

У Філядельфії публіка привітала вибір Кралі і двох Князівен Української Преси

На 6-му Балю Української Преси у Філядельфії. (Зліва): Оксана Марія Куровицька — друга Князівна, Лідія Фещенко-Чопівська — Краля та Наталка Олександра Ковалишин перша Князівна Української Преси.

Філядельфія, Па. (Л. К.). — Спільними стараннями Фінансової Комісії Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), що її на протязі довгих років очолює п-і Марія Харина, та Спілки Українських Журналістів Америки, головою якої другий рік підряд є ред. Ольга Кузьмович, у суботу, 4-го листопада ц. р., тут в авдиторії св. Йосафата відбувся 6-ий Баль Української Преси.

Біля 450 осіб, мешканців цього міста та околиць, овацією і бурхливими оплесками привітали новообрану Кралю Української Преси 1978 — ясноволосу, 18-річну Лідію Фещенко-Чопівську, репрезентантку журналу „Екран", як рівнож першу „Князівну — 19-річну Наталку Олександру Ковалишин, репрезентантку газети „Народна Воля" та другу Князівну — 17-річну Оксану Марію Куровицьку, репрезентантку пластового журналу „Юнак", що їх вибрало 6-членне жюрі у такому складі: ред. журналу „Веселка" Володимир Барагура — голова та члени: мистець маляр — Стефанія Бернадин, головний редактор „Народної Волі" — д-р Василь Модрич-Верган, піяністка проф. Наталія Котович та проф. д-р Наталія Пазуняк.

Л. Фещенко-Чопівська студіює у Нортвестерн університеті в Ев620нстоні, Ілл., гуманістичні науки та належить до Української Студентської Громади при цьо-

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії), Василь Тершаковець і Євген В. Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Добрі поради

Недавно група американських науковців і політичних діячів, які були чи далі є зв'язані з Об'єднаними Націями, передали Державному департаментові заклик, в якому твердять, що теперішня політика ЗСА на тому міжнародному форумі, зокрема від початку каденції теперішнього американського амбасадора до ОН Андрю Янґа, находиться в стані безприкладного безладдя і тому Америка втратила свій попередній вплив на діяльність цієї міжнародної організації. У той же час ці науковці та політичні діячі запропонували ряд заходів, які могли б виправити ситуацію.

Хоча в цьому заклику є багато пропозицій, які були представлені вже раніше та іншими особами, то деякі із порад заслуговують на серйозну застанову з боку Державного департаменту і Білого Дому, як рівнож місії ЗСА до Об'єднаних Націй.

Наприклад, щоб протиставитися бльокові комуністичних держав і країн ,,третього світу'', які використовують механізм Об'єднаних Націй для своїх вузьких політичних цілей тим, що схвалюють свої пропозиції, а відкидають пропозиції ЗСА та інших країн вільного світу, автори заклику пропонують Америці прикласти всіх зусиль, щоб створити ще тіснішу коаліцію з країнами Західньої Европи, Японією та деякими приязними економічно нерозвиненими державами для виготовлення спільної стратеґії. Генеральна Асамблея чи поодинокі комісії або комітети ОН часто відкидають пропозиції окремих країн вільного світу тому, що діяльність і політика цих країн не є скоординована. Брак скоординованої дії країн вільного світу частинно спричинився до того, що Комітет ОН щодо прав людини, проти всілякої логіки і проти всіх незаперечних доказів, що совєтський диктаторський режим порушує всі права своїх громадян — недавно позитивно оцінив звіт совєтського уряду про стан прав людини в Совєтському Союзі.

Згадані науковці і політичні діячі теж закликають, щоб ЗСА відмовлялися призначувати фонди на програми ОН, які Вашінґтон вважає, що вони допомагатимуть майже виключно комуністичним і деяким диктаторським режимам держав ,,третього світу''. Як кажуть американці: ,,гроші говорять''. Наприклад, коли на початку 1976-го року Державний департамент повідомив, що ЗСА зменшуватимуть закордонну допомогу для тих держав, які в Об'єднаних Націях постійно голосують проти ЗСА і безпідставно критикують Америку, а натомість ,,принципово'' здержуються від критикування Совєтського Союзу, то тоді сталося майже ,,чудо'', бо деякі азійські та африканські країни, які до того часу завжди заявлялися проти пропозицій ЗСА, почали дещо частіше здержуватися від голосування, або навіть часами підтримувати американські рекомендації.

Теперішній уряд президента Джіммі Картера повинен частіше використовувати ці самі методи, які вперше застосовано на початку 1976-го року, — закликають згадані науковці і політичні діячі. Вони правильно зазначують, що Америка, яка з усіх членів ОН дає найбільші суми на вдержання цієї міжнародної організації, таки може і повинна застосовувати відповідні заходи, щоб заставити комуністичні держави, а зокрема країни ,,третього світу'' до більшої об'єктивности у їхніх виступах на форумі Об'єднаних Націй.

Доброю порадою треба вважати також пропозицію, щоб ЗСА в загальному вели більш рішучу та гострішу політику в Об'єднаних Націях, подаючи до відома всім членам ОН, що хоча Америка готова на будь-яку співпрацю та на будь-які корисні компроміси, проте не дозволить на зловживання її доброю волею. Більш рішуча та гостріша політика ЗСА на форумі ОН вже раніше частинно виправдала себе, коли амбасадорами до цієї міжнародної організації були Деніел П. Мойніген і Вілліям Скрентон. Вона напевно виправдалася б і тепер, але раніше конечно треба, щоб на місце теперішнього амбасадора Андрю Янґа був призначений більш відповідальний і досвідчений дипломат.

Роман С. Голіят

СІОНІСТ ПРО ІЗРАЇЛЬ

У журналі ,,Форейн Афферс'' за осінь 1978 рік Нагум Ґольдман, президент і основник Світового Жидівського конгресу і колишній президент Світової сіоністичної організації й конференції щодо Жидівських матеріяльних вимог супроти Німеччини, у своїй статті п. н. ,,Сіоністична ідеологія і дійсність Ізраїля'' кидає ряд думок і висновків щодо сучасного положення жидівської держави.

Ґольдман, автор численних праць скінчив 83 роки. Маючи 13 років він виголосив свою першу сіоністичну промову, тобто, за його словами, він має право говорити про 70-річну історію сіонізму.

Він переконаний, що сучасний Ізраїль є третім ,,коммонвелтом'' у жидівській історії, як також кульмінаційним пунктом 2-ох тисяч років жидівських молитов по цілому світі за їхній поворот до своєї рідної держави,а зокрема тепер,коли мають нагоду повернутися,більшість воліє залишитися у їхньому розсіянні.

Коли Теодор Герцель писав про жидівську державу і негайно опісля скликав у 1894 році перший Сіоністичний конгрес, то в Палестині було тоді приблизно 60 тисяч жидів, які жили як національна меншина між численно багато більшим арабським населенням. Ґольдман звертає на це свою увагу тому, бо, мовляв, він бачить глибоку мудрість у вислові Гете, що нарід і людство мусить жити ,,згідно зі законом, за яким вони почали своє існування''. У продовженні Ґольдман каже, що жидівський нарід є напевно єдиним у світі, який завдячує своє збереження не так економічній, політичній чи військовій силі, але своїм ідеалам — релігійним, культурним і соціяльним. Якщо ролю жидівського народу визначала дійсність жидівської історії, то він напевно був би вже давно зник. Були часи, в яких було, може, не більш як один або один і пів мільйона жидів на світі, але вони на протязі 2-ох тисяч років пережили дискримінацію, брак рівноправности і переслідування. Кульмінаційною точкою був нацистичний голокавст, що його жиди пережили не з причини їхньої сили, але з причини їхньої відданости своїм ідеалам і своїй непохитній вірі в краще майбутнє, бути ,,вибраним народом'', у приході Месії. Із-поміж багатьох держав, які постали на протязі останніх 50 років, Ізраїль — єдиний, походження якого не в дійсності, але в ідеалі, не у фактичній ситуації, але в надії і вірі народу.

Представники сіоністичного руху були завжди переконані, що араби приймуть жидів із відкритими руками й будуть захоплені, що вони принесли на Середній Схід вклад, ідеї і знання західньо-европейської й американської цивілізації. Із цієї ілюзії — внаслідок браку політичного досвіду жидів на протязі 2-ох тисяч років життя в діяспорі — сіонізм зробив несвідомий промах, бо зіґнорував важливість ставлення арабів до зреалізування сіоністичних аспірацій. Провід сіоністичного руху, до якого ,,я належав на протязі кількох десятиріч'' — пише Ґольдман, зосереджувався головно коло здобуття підтримки великодержав і світової опінії, і в тому мав успіх, доказом чого свідчить рішення із 1947-го року.

Президент Рузвельт, повернувшися з конференції в Ялті і після розмови з Ібн Савдом перестерігав жидів, що вони беруть на себе великий риск, коли задумують творити свою державу. Подібний погляд передали в 1948 р. державний секретар Маршал Моше Шареттові і державний підсекретар Ловетт у розмові з Ґольманом. ,,Тяжко зрозуміти, як такий мудрий нарід, розсудливий й інтеліґентний як жиди, не можуть собі уявити, що вигляди на акцептування арабами жидівської держави дійсно похмурі і виникнений мир не буде в скорій майбутності''.

З одного боку 100 чи 120 мільйонів арабів, наставлених проти 3-ох мільйонів жидів — а навіть чотири чи п'ять мільйонів у майбутності — і навіть їх вроджена інтеліґентність не дозволить їм у короткому часі вивчити, як користуватися наймодернішою зброєю. На тому місці автор твердить, що Ізраїль не може всеціло розраховувати на постійну й цілковиту допомогу Америки, арабська бо олива також має вплив на американську політику.

У біблійній і побіблійній історії жидівської держави було багато різних кордонів в різних часах між Ізраїлем і його сусідами, але ані біблія, ані Талмуд не визначує, які ті кордони повинні бути.

Одна з причин жидівського збереження, це льояльність жидівського народу до своїх традицій, в що дехто правильно може сумніватися, чому араби або американці мають бути зобов'язані до обіцянок жидівського Бога! Великі релігійні жидівські провідники, з якими Ґольдман обговорював це питання беззастережно твердять, що це є проти духа жидівського права, в якому добробут кожної людини є великим законом, а не війна і риск життям тисяч

(Закінчення на стор. 4)

Андрій Качор

СВІТОВА КООПЕРАТИВНА РАДА ТА ЇЇ ЗАВДАННЯ

У рамках Третього Світового Конґресу Вільних Українців в Ню Йорку, в другій половині листопаду 1978 року відбудуться різні з'їзди, конференції, наради і збори різних українських світових об'єднань, рад, комісій і комітетів, що працюють в системі СКВУ.

Відбудеться також Світова Конференція українських кооперативів, або точніше кажучи, відбудуться перші Загальні Збори Української Світової Кооперативної Ради, яка була створена 31-го жовтня 1973 року на Другому Конґресі СКВУ.

З того приводу варто пригадати українській громаді у вільному світі про існування та працю українських кооператив і їх надбудов у поодиноких країнах нашого поселення та подати інформацію про створення Української Світової Кооперативної Ради, як найвищого ідеологічно-координаційного центру української кооперації в діяспорі.

Треба було пройти довгий піонерський шлях кооперативної праці, зужити багато зусиль, щоб дійти до того, що 15-го листопада 1967 року, під час Першого СКВУ в Ню Йорку, з ініціятиви ,,Кооперативної Громади'' у Вінніпеґу, Координаційного Комітету Українських Кредитових Кооператив у Торонті та Товариства Української Кооперації (ТУК) в Ню Йорку, відбулася Кооперативна Конференція, на якій схвалено дві короткі, але дуже важні резолюції, які звучали:

1. З метою зберігати, плекати й розвивати кооперативну ідею у всіх країнах нашого поселення, при допомозі українських кооперативних підприємств, що стоять на службі нашого народу в діяспорі, рекомендуємо в кожній країні вільного світу, де діє окреме українське крайове представництво й де зорганізовано хоч 3-4 українські кооперативи, створити для них при крайовому представництві ідеологічно-орґанізаційну кооперативну надбудову у формі ,,Кооперативної Ради''.

2. Крайові Кооперативні Ради, для завершення своєї координаційної кооперативної праці в цілій діяспорі, створять свою надбудову при Секретаріяті СКВУ, у формі Української Світової Кооперативної Ради, із завданням ідейного проводу, обліку наших господарсько-кооперативних сил у вільному світі та репрезентації українського кооперативного руху на міжнародних кооперативних конґресах.

Щоб цю постанову перевести в життя, треба було знову цю проблему обговорити з Президією Секретаріяту СКВУ, зокрема з президентом Президії Секреатріяту СКВУ о. д-ром В. Кушніром і екзекутивним директором Президії д-ром М. Сосновським, які доцінювали ролю української кооперації в житті нашої спільноти в діяспорі і які допомогали, авторові цих рядків, створити при Президії Секретаріяту СКВУ окрему Комісію для кооперативних справ. Кооперативна Комісія оформила себе кореспонденційним шляхом у такому складі: інж. Качор — голова, В. Ситник і О. Плешкевич — заступники голови, І. Шкварчук — секретар і д-р В. Шкудор — член Комісії. Цю Комісію 10-го травня 1969 року Президія Секретаріяту СКВУ офіційно затвердила і про неї повідомлено українські кооперативи та українську громаду окремим пресовим комунікатом з датою 10-го червня 1969 року. З перенесенням канцелярії СКВУ з Вінніпеґу до Ню Йорку Комісію очолив дир. О. Плешкевич, а інж. А. Качор залишився заступником голови.

Завданням Кооперативної Комісії було:

1. Нав'язати організаційний контакт з українськими представництвами в тих країнах, де такі представництва зорганізовані і при їх допомозі, або безпосередньо при допомозі української преси підшукати українські кооперативи у країнах вільного світу та нав'язати з ними кореспонденційний зв'язок, користаючись допомогою СКВУ та усіх українських крайових централь.

2. Започаткувати облік українських кооператив у вільному світі та поінформувати громаду про працю тих кооператив.

3. Підготовити ґрунт для створення Кооперативних Рад у тих країнах, де діють українські кооперативи.

Цю підготовчу роботу Кооперативна Комісія зробила. У Канаді Кооперативну Раду створено 10-го жовтня 1971 року. У ЗСА ролю Кооперативної Ради перебрало на себе Товариство Української Кооперації. Маючи формально існуючих дві Крайові Кооперативні Ради і присутніх представників наших кооперативів з Австралії, Арґентини і Европи, на Другому Світовому Конґресі Вільних Українців у Торонті, відбулася Друга Світова Конференція українських кооператорів з участю 50 делеґатів і на цій Конференції створено Українську Світову Кооперативну Раду, як самостійний ідеологічно-координаційний центр вільного українського кооперативного руху в діяспорі.

До Президії Української Світової Кооперативної Ради обрано таких кооператорів: Василь Ситник (Канада) — голова, інж. Андрій Качор (Канада) — І-ий заступник голови, Омелян Плешкевич (ЗСА) — другий заступник голови, мгр Іван Лешишин (Канада) — секретар, Василь Куций (Канада) — скарбник, мгр Павло Кіт (Канада), інж. Дмитро Григорчук (ЗСА), мгр Петро Цимбалістий (Англія), інж. Степан Лисенко (Австралія), інж. Юрій Іваник (Арґентина) — члени Президії.

До Контрольної Комісії були обрані: мгр Володимир Кліш (Канада) — голова, Лев Футала (ЗСА) і Іван Шкварчук (Канада) — члени.

Осідком Української Світової Кооперативної Ради обрано місто Торонто, Канада, де є осідок Президії Секретаріяту СКВУ.

Завданням Української Світової Кооперативної Ради було, як і Крайових Українських Кооперативних рад, в першому етапі своєї праці зробити об-

(Закінчення на стор. 4)

Іванна Савицька

Телефонний нотатник

[З мого вікна]

Малий кишеньковий нотатник з підручними телефонами друзів, — зовсім мені розтрясся. Темнозелені політурки ледве тримаються разом, картки розлітаються часто губляться навіть.

Поки привикнеш до свіжої телефонної книжки, слід помучитись з нею, освоїтись з чистістю карток, з новістю свіжих політурок.

Це, гей би міняти старого, сердечного друга за незнане знайомство, за нову непевну дружбу.

Отож, купую нову книжку, знову ж із зеленими політурками, близнючку моєї старої, таким чином, заміна стає легша, стає безболісна гейби, самообманна навіть.

Перенесення прізвищ із старої книжки в нову, праця нелегка. Там же копичаться імена майже одно на одним, часто впоперек навіть, (книжка дещо замала) і треба, здається, доброї ощадности паперу і чіткости літер, щоб змістити знову всі числа і всі знайомі адреси ближчих і дальших друзів.

Коли одній пані вкрали злодії торбинку, забрали ключі і гроші, і всі документи навіть, то вона побивалася бідна за телефонною книжкою. Бо що варта людина, коли її відотяти від зовнішнього світу, від злуки з тими, без яких, гейби в ,,одиночці'', людина, здана на самотність, і довгу, гнітучу мовчанку.

Та ось, за дуже короткий час, новий адресар лежить у мене готовий. Білі місця, і чисті, білі сторінки говорять як же промовисто, що настали в книжечці зміни, когось у списках бракує, хтось відійшов...

Книжечка, колись замала, тепер навіть порожня, навіть тоненька.

Опустіли цілі картки, і пустітимуть далі, бо такий вже закон природи, і від нього нікому не втекти.

А тих, що лишилися ще в моїй телефонічній книжці зберігаю з шанобою і увагою, як зберігається скарб, що його не дістати ні за гроші, ні за вартісні бонди.

Бо щирого друга і добрих, зичливих за ніщо не купити.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Ще про голод

У великому відчиті про День Жалоби в Бавнд Бруку були надруковані витяги з промов про голод в Україні. Звертаємо увагу на цитати із промови ген. П. Григоренка.

Він говорив також про голод на Далекому Сході, що ,,все населення Далекого Сходу взимку 1931-32 років перейшло по льоду Амуру і Усулі (очевидна помилка, бо річка називається Усурі, — І.С.) й пішло в Манджурію. Населення ,,не схотіло вмирати з голоду, у них також все забрали, так вони пішли до Китаю''. А пізніше совєтська влада висилала ,,своїх людей-большовиків і ,,куркулів'' щоби заселити Далекий Схід''.

Це твердження не відповідає дійсності. Великі групи тільки козаків Забайкальщини перейшли до Манджурії, але то було в початках та середині 1920-х років, які, доречі, оселилися в районі т.зв. Трьохріччя, створили там ряд хуторів та більших сіл. Вони вийшли цілими селами, забрали худобу та увесь сільськогосподарський інвентар і це було задовго до періоду колективізації.

Від 1930 року тільки окремі втікачі переходили кордони Далекого Сходу до Манджурії, серед них член Центральної Ради О. Сніжний. Починаючи від 1932 року було тяжко перейти кордон, бо також з манджурської сторони устійнилася японська воєнна охорона. Селянських масових втеч, крім козаків, не було зовсім.

Крім того, населення Далекого Сходу діставало значну кількість хліба закупленого в Манджурії, і голоду, який був в Україні, не було... Ми в Манджурії ніколи не чули про це, а ,,колхози'' вводилися там із значним запізненням.

Елмгирст, Н.Й. І. Світ

Д-р Юліян Мовчан

У ЧЕРВОНОМУ КИТАЇ

[2]

Але покищо ніяких змін не видно. Правдоподібно, вони виходять з прагматичного погляду: чому ломати голову, який костюм або сорочку накласти? А тим більше було б забагато мороки жінкам із їхніми суконками тощо. Чи не краще й практичніше носити завжди те саме?

Китайський ,,масовий спорт''

Дивлячись крізь вікно того самого готелю, ми тут могли спостерігати ще одне явище, що його, мабуть, не побачите у ніякій іншій країні. Це — масова гімнастика, що її застосовують китайці.

Ось, на тротуарі біля телеграфічного стовпа, немолодий китаєць енерґійно штовхає своїми руками в повітрі наче хоче когось заколоти багнетом. Недалеко від нього якась жінка по черзі високо підіймає то одну то другу ногу. Тому, хто ніколи не був у Китаї або ніколи не чув про такого роду масовий спорт, особи, які щось подібне виправляли б на вулиці, могли б здаватись ненормальними. Але в Китаї — це цілком нормальне явище!

Крім індивідуальної гімнастики, існує там також гімнастика масова чи групова. Наприклад, вранці перед початком праці або під час обідньої перерви люди виходять на подвір'я під звуки маршової музики чи під команду одного з робітників починають робити різного роду рухи своїм тілом, бо вони кажуть, що це дуже добре впливає на їхнє здоров'я та на самопочуття. І напевно також унеможливлює відкладання непотрібного сала за шкірою, бо проблема надмірної ваги тіла в Китаї не існує. І тому, якщо час-від-часу тут на вулиці зустрінете понад 200-фунтову ,,тушу'' в людській подобі, то можете бути певним, що це не китаєць а якийсь турист — переважно з Америки або Німеччини.

У Китаї ви є великою атракцією

А вийшовши на вулицю, на вас зразу скеровуються очі китайців, зокрема, молодих наче ви не є ви, а якийсь дракон з двадцятьма рогами. Ще гірше, коли на якийсь час зупинетеся, скажімо, купити морозиво. Не мине й кількох хвилин, як велика юрба вами зацікавлених так густо вас обступить, що мимохіть вам робиться незручно, що ваша скромна особа стала об'єктом такого великого зацікавлення. Вони вас не чіпляють і негайно, коли ви йдете, уступаються з дороги. Але чомусь в'їдливо пронизують вас своїми очима. В чому справа?

А в тому, що майже три десятки років (від 1949 р.) Китай фактично був відмежований від европейсько-американського світу, це й довело до того, що більшість молодих китайців ніколи не мали змоги бачити інших від себе, зокрема білих людей, і, мабуть, саме цим можна пояснити їх зацікавлення білою людиною. Бо уявім собі, що до якогось провінційного українського села чи міста приїхала б група африканських неґрів. Счевидно, що все село тоді збіглося б аби побачити інших від себе людей. Так само тепер з білими в Китаї.

Ще про велику китайську стіну

Дві години їзди потягом на північ від Пекіну — і ми вже є майже в підніжжі Великої Китайської Стіни — одного із семи ,,чуд'' світу.

Початок побудови Великої Стіни починається ще з часів відомого в історії Китаю т. зв. Весняно-Осіннього Періоду, тобто, приблизно 700 років перед нашою ерою, коли феодальні князі, які володіли північними провінціями Китаю, вирішили побудувати оборонний вал або стіну, яка б захищала їхні землі від нападу північних монголів. 221-го року перед РХ, коли Китай був об'єднаний в одну династію Чіна, роз'єднані частини Стіни вирішено було також сполучити в одну Велику Стіну довжиною в 5000 клм, або 3100 миль. Понад 300 000 осіб переважно полонених працювало над закінченням цього гігантського будівельного проєкту. Скільки загинуло або було покалічено людей під час цієї роботи, історія, звичайно, не подає, бо й ніхто точно цього не знає і ніколи не буде знати. Тому, що фундамент Стіни був зроблений з великих кам'яних брил, а верхні частини вимуровано з великих плит цегли, тому така солідна побудова цього валу змогла встояти протягом тисяч років перед руйнуючою дією дощів, сніговій, сонця та вітрів.

Пересічна висота Стіни має 6,6 метра, а ширина її ,,хребта'' 5,8 метра, тобто по ній можуть вільно бігти шестеро запряжених коней. Підраховано, що якби ввесь камінь та цеглу, з якої побудовано Стіну покласти в один рядок, то ними можна було б оперезати земну кулю поясом висотою шість футів. Кожних кількасот метрів Стіни побудовано двохповерхові муровані будинки — місце для військової залоги та запасів зброї.

Але в міру зростання військової техніки, від кінця XVI сторіччя все частіше здобували й переходили ворожі війська, і тому її оборонна ефективність ставала все меншою. Та не зважаючи на це, Велика Китайська Стіна залишається незаперечним продуктом індустріяльного генія китайського народу, його віковічною славою і гордістю.

,,Серце Китаю''

Таким ,,серцем'' вважають Тієн Ан Мен — майдан або сквер у Пекіні. Його величина — 98 акрів. Тут, навколо цього майдану і на ньому розташовані споруди (подібно до Червоної Площі в Москві, відомі не тільки в Китаї, але й поза його кордонами.

Праворуч від скверу — Ворота або т. зв. Брама Небесного Миру — масивна, побудована в китайському національному стилі 1412 року камінна споруда, за якою починається славне ,,Заборонене Місто'' або Імперіяльний Палац Ку Кунга з його 9000 кімнатами.

По обидвох боках скверу — величезні портрети вождів ,,світового пролетаріяту'' та комунізму — ліворуч — портрети Маркса та Енґельса, праворуч такого самого розміру портрети Леніна та Сталіна.

Ліворуч скверу — два величезні будинки Музею Революції та Історичного Музею. У той час, коли Історичний Музей замкнений від початку т. зв. Великої Пролетарської Революції, що почалася 1966-го року, Музей Революції був відчинений і в ньому показували життя та діяльність недавно померлого прем'єр-міністра КНР Джо-Ен-лая.

Праворуч скверу — т. зв. Велика Народна Заля, що її було побудовано на протязі десяти місяців в 1958-59 роках; у ній може вміститися до 10 000 люду. Це тут з нагоди приїзду Ричарда Ніксона в 1972 році влаштовано прийняття та обід для 5000 гостей.

А посередині цього самого скверу — пам'ятник Героям Народу — камінний обеліск висотою 36 метрів побудований в пошану тих, хто загинув під час революції. Наріжний камінь під цей обеліск поклав Мао Тсе-тунг.

Нарешті, на цьому самому Тієн Ан Мен сквері, трохи далі на південь від пам'ятника Героям Народу, стоїть величезний чотирикутної будови мавзолей та Меморіяльна Заля, де зберігаються тлінні останки Мао Тсе-тунга (хоча самі китайці звичайно називають його здебільшого скорочено — черман або голова Мао). На жаль, нам не довелося піти до мавзолею, бо в ті дні він був замкнений. Нам лише сказали, що Мао там лежить у кришталевому саркофагу, накритий прапором китайської Комуністичної партії.

,,Заборонене місто''

Як ми вже зазначали, міститься воно тут, поблизу ,,серця Пекіну'', на півночі від Тієн Ан Мен скверу; це комплекс будинків чи палаців, який в основному побудовано в 1406-20 роках, і який нараховує разом понад 9000 кімнат. Це найбільший у світі комплекс забудов, в якому будь-коли жили чи живуть монархи. Одночасно це є також величавий символ традиційно-національного Китаю та його клясичної архітектури. Це місто складається із палацоподібних будинків різноманітного кольору, назви яких говорять самі про себе. Напр., перший з них т. зв. Мерідіян або Південний Палац, який відкриває вступ до ,,Забороненого Міста''. Це з цього палацу імператор керував військовими церемоніями та проголошував початок кожного нового року (як бачимо, в ті часи навіть календар був сферою впливу імператора).

[Продовження буде]

Вшановуючи пам'ять Дорогого Приятеля-Кооператора

сл. п. Михайла Волошина

складаю 50.00 долярів на Патріярший Фонд.
Володимир БІЛОВУС з Родиною

Замість квітів на могилу
бл. п. Юрія Вонторського, б. мгра прав
в смутку по Товаришеві і Приятелеві
складають 50.00 дол.
на Український Науковий Інститут
Гарвардського Університету
1581 — 83 Massachussets Ave., Cambridge, Mass. 02138
Ярослав і Дарія з Вергановських ВИННИКІВ

Ділимося сумною вісткою, що 3-го листопада 1978 року упокоївся в Бозі, на 90-му році життя, наш Найдорожчий МУЖ І БАТЬКО

бл. п.

ЮРІЙ ДУТКА

уродженець Буковини, б. надінспектор державних залізниць в Станиславові.

ПАНАХИДА в понеділок, 6-го листопада 1978 р., о год. 8-ій веч., в похоронному заведенні Литвин-Литвин, 801 Springfield Avenue, Ірвінгтон, Н. Дж.

ПОХОРОН у вівторок, 7-го листопада 1978 р., о год. 8:30 ранку, з того ж похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя, відтак на український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
ЯРОСЛАВА — дружина
ОРЕСТ — син
Ближча і дальша Родина

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що по довгій і тяжкій недузі, заосмотрена Найсвятішими Тайнами, упокоїлась в Бозі, 5-го листопада 1978 р., в Ню Брансвік, Н. Дж. наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

ТЕТЯНА КУШНІР

нар. 20-го серпня 1918 року в с. Вишенька Мала, Україна.

ПАНАХИДА у вівторок, 7-го листопада 1978 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Goven, 233 Sommerset Street, New Brunswick, N.J.

ПОХОРОН в середу, 8-го листопада 1978 року, о год. 10-ій ранку до церкви Пресв. Марії в Ню Бренсвіку, а опісля на цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
муж — ТЕОДОР
дочка — МАРІЯ
внук — ВАСИЛЬ
та ближча і дальша Родина
тут і в Україні

У ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Незабутньої
ДРУЖИНИ, МАМИ І БАБЦІ

бл. п.

МАРІЇ МИКУЛИНЕЦЬ

буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в середу, 8-го листопада 1978 року
в церкві св. Ів. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

Про молитви просять:
чоловік — ФЕДІР
син — СТЕФАН з дружиною і дітьми
дочка — ІРИНА з чоловіком і дітьми
дочка — АННА МАРІЯ

Дня 5-го листопада 1978 року, після тяжкої і тривалої хвороби помер старшина Визвольних Змагань

бл. п.

ОЛЕКСАНДЕР ОНИКІЄВИЧ ДАНЧЕНКО

про що з сумом сповіщають:
дружина — АНАСТАСІЯ
дочка — ВАЛЕНТИНА СТАЛОВІР з родиною
син — МИКОЛА з родиною
пасербиця — НАТАЛІЯ РОМАНОВА з родиною

ЗАУПОКІЙНА ВІДПРАВА відбудеться в Українській Православній Церкві у м. Річмонд, Мейн, у вівторок, 7-го листопада 1978 року, о год. 11-ій ранку, а опісля ПОХОРОН на місцевому цвинтарі.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Дорогого і Незабутнього ДРУГА

бл. п. проф. д-ра

МИХАЙЛА МИХАЙЛОВИЧА НЕСІНА

була відслужена
П А Н А Х И Д А
в суботу, 4-го листопада 1978 року
в церкві св. Юра
880 St. Antoine St., LACHINE, Que., Canada

•

Нашій Дорогій Льолі, Дружині Покійного складаємо глибоке співчуття.

Родина АНАТОЛІЯ БІЛОЦЕРКІВСЬКОГО
Родина АНДРІЯ ЧЕСНІЙШОГО
НАДІЯ ЗУБЧИНСЬКА з Родиною

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в суботу, 28-го жовтня 1978 року в Апопка, Фльорида, по довгій і тяжкій недузі, з волі Всевишнього відійшла у Вічність,

моя Найдорожча ПОДРУГА ЖИТТЯ

сл. п.

ЕВФРОЗИНА МАРІЯ ФІЦИК-МУСИК

з МИЦИКІВ

уроджена в Синевідську Вижнім, повіт Стрий.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ започатковано в похоронному заведенні в Апопка, Фльорида, в суботу, 28-го жовтня, о год. 8:30 веч. і в неділю, 29-го жовтня 1978 р. до год. 3:30 по пол.

Всі Жителі будучого українського села попрощали Покійну в дальшу дорогу до Лудлов, Масс., де в похоронному заведенні в понеділок, 30-го жовтня 1978 р., о год. 7:30 була відправлена ПАНАХИДА. У вівторок, 31-го жовтня 1978 р., о 9-ій год. ранку відбувся ПОХОРОН з церкви свв. ап. Петра і Павла в Лудлов на кладовище св. Михаїла, Glastonbury, Conn.

Горем прибитий:
муж — ВАСИЛЬ
і дальша Родина в Америці і Україні

У ПЕРШІ РОКОВИНИ СМЕРТИ

блаженної пам'яті о. крилошанина

ІВАНА ПРОКОПОВИЧА

будуть відслужені

ПОМИНАЛЬНІ БОГОСЛУЖЕННЯ
з ПАНАХИДОЮ

У ЦЕРКВАХ:

св. Архистратига Михаїла в Дірборні, Міш., 12-го листопада 1978 р., о год. 11-ій ранку;

св. Івана Хрестителя в Детройті, Міш., 13-го листопада 1978 р., о год. 9-ій ранку;

Непорочного Зачаття Пресв. Діви Марії в Гемтремку, Міш., 13-го листопада 1978 року, о год. 7:30 ранку.

Про це повідомляють всіх Приятелів:
СТЕПАНИДА ПРОКОПОВИЧ, мати
ІРИНЕЙ ПРОКОПОВИЧ, син
ВОЛОДИМИР ПРОКОПОВИЧ, брат
МАРІЯ ГОЛОД, сестра

У Філядельфії...

(Закінчення зі стор. 1)

му університеті. Великим замилуванням Лідії є українські танці, які для неї не є тільки звичайним улюбленим зайняттям, але — як сказала Лідія — вона почерез них знайомить не-українців з Україною. За свої виступи вона отримала 363 трофеї, крім цього за свій виступ на Всеамериканському Фестивалі Молоді, танцюючи „Козачок", Лідія здобула другу нагороду. Найбільше признання за виконання українських танців та опис українського села вона отримала в Зайоні, Ілл., під час святкувань Дня Праці. У змаганнях талантів за виступ з українськими танцями Лідія отримала першу нагороду.

Приймаючи корону від Арети Сірої минулорічної Кралі, Лідія з розблисленими від сліз очима, водночас радісно і зворушено усміхаючись, сказала, що хоча вона не сподівалася такої великої чести, але вона горда, що може бути цьогорічною Кралею. Відтак вона подякувала членам жюрі за вибір та своїм батькам, що потрудилися з неї приїхати з далекого Чікаґо.

Перша Князівна, Наталка Олександра Ковалишин, репрезентантка „Народної Волі" — це студентка політичних наук та історії в Темпл університеті. Вона незвичайно активна в українському середовищі, бо не тільки належить до Пласту і була Гетьманівною ХУ Орликіяди, але й є членом Братства Молоді при парохії св. Архистратига Михаїла, закінчила Школу Українознавства — „Рідну Школу", де пізніше стала асистенткою, а також, щоб поглибити свої студії навчалася на Літніх Курсах Українського Католицького університету в Римі. Наталка — адепт українського мистецтва, вона ж є однією із перших членів Театральної Студії Молоді у Філядельфії, брала участь у п'єсі „Електра", а також грала головну жіночу ролю в драмі Лесі Українки „Адвокат Мартіян". Наталка закінчила також середню музичну освіту в Українськім Музичнім Інституті Америки. Послідовне зацікавлення українським мистецтвом, праця в Пласті, зглиблювання українознавчих предметів, щира активність в українській громаді — це ті особливі риси вдачі — притаманні Наталці Ковалишин.

Друга Князівна — Оксана Марія Куровицька, репрезентантка пластового журналу „Юнак", є студенткою біології на першому році Колюмбійського університету в Ню Йорку. Вона не тільки закінчила Школу Українознавства, але й була учасницею українознавчих Літніх Курсів в Гарварді. Оксана є членом Пласту і була Гетьманівною ХУІ Орликіяди. У неї є стримління до журналістичної професії, зав'язком якої було її членство редакційної колегії газетки „Переможець" в Академії св. Юра та співредакторство річника „Лицар", крім цього вона дописує до пластового журналу „Юнак". О. Куровицька заявила бажання працювати в українській журналістиці, зокрема в майбутньому хоче стати членом редакційної колегії журналу „Юнак".

Як на центральній осі — Чікаґо — Філядельфія — Ню Йорк, так пов'язують ці три великі українські громади просторами віддалені від себе своєю активною участю у них — Краля із стейту Іллиной, перша Князівна зі стейту Пенсильвенія і друга Князівна зі стейту Ню Йорк — в одне спільне звено.

Усі три новообрані — Краля і дві Князівни в признання за свої успіхи отримали від УНСоюзу примірники книжок англомовної „Історії України" М. Грушевського та китиці троянд від Комітету.

Із-поміж 19-ох контестанток української преси також відзначено: Таню Шуст („Наш Голос"), за видатний музичний талант; Адріяну Анастазію Роговську („Наше Життя) за діяльність у Пласті, зокрема у виховному секторі, а також за особливе обдаровання у драматичному мистецтві; Мотрю Слупчинську („Вісті Комбатанта") за акторський талант, активність у Пласті і зовнішню принадність; Ольгу Михайлюк („Квітучі Береги") за декляматорські здібності у драматичному мистецтві та участь у житті української громади; Мотрю Турянську („Наш Спорт") за участь у житті української студентської громади та спорті; Ліду Бойко („Свобода") за активну участь у житті української студентської громади та працю в Нюаркському Відділі УККА та Надю Кічулу („Форум") за журналістичні зацікавлення і активну участь у Пласті. Відзначеним вручено від СУК „Провидіння" примірники книжок „Історії України" о. д-ра І. Нагаєвського, трипільські коралі мисткині Софії Лади, що їх подаровано від Комітету балю та грошовий подарунок від УБСоюзу.

Вибір Кралі і Князівен Української Преси попередив урочистий церемоніял, що його заповів аранжер цього балю мгр Юрій Павлічко та привітальні промови, з якими виступили: п-п-і Марія Харина — голова Фінансової комісії СФУЖО, п-і Христина Кульчицька — голова Ділового Комітету 6-го Українського Балю Преси, мгр Квітка Семанишин майстер церемоніялів, ред. Ольга Кузьмович. Всі вони вітали присутніх, а зокрема голову СФУЖО — інж. Лідію Бурачинську, голову місцевого Відділу УККА проф. д-ра Петра Стерча, всіх присутніх редакторів та спеціяльних гостей цього балю, а саме: Христину Ракочу — репрезентантку Підпільної преси на цьому Балю і колишню першу Князівну Української Преси 1977, Нелю Кравчук — Міс Індіяни 1978, Оксану Кондрат — Міс Союзівки 1979, Христю Ракочу — Князівну Української Преси 1977 та Тетяну Гузар — другу Князівну Української Преси 1977.

Майстер церемоніялу презентації контестанток мгр К. Семанишин, працею якої вийшли дві сторінки в „Свободі" і „Америці" зі знімками та короткими біографічними даними кандидаток на цьогорічний баль, заповідала прізвища репрезентанток преси та їхніх ескортів. Молодеча оркестра „Ізмарагд" під керівництвом Юрія Гірняка, зі сольовими виступами Оксани Борбич-Кордуби, при вході контестанток заграли марш — в'язанку українських народних пісень.

І ось, перша, очолюючи похід, ввійшла вродлива Христина Ракоча, репрезентантка Підпільної української преси, зодягнена в незвичайно гарний український народний одяг, а за нею бльондинка Неля Кравчук з короною Міс Індіяни 1978 та її екскорт Олексій Цвіль, відтак струнка Оксана Кондрат з блискучою короною Міс Союзівки 1979 та Павло Осадца, а за ними Арета Сіра — Краля Української Преси 1977 та її ескорт Іван Флис, мол, вкінці замикали похід Тетяна Гузар — друга Гнязівна Української Преси 1977 і Михайло Кардаш. Кожна з них зверталася з привітним словом до публіки, а зокрема приємно вразили слова Арети Сірої, минулорічної Кралі, які вона сказала дуже гарною українською мовою, — що вона гордилась цим, що могла бути репрезентанткою вільної української преси, і хоча в цій хвилині їй доводиться передати свої корону цьогорічній Кралі, духово й символічно вона назавжди залишиться у неї. Вітала й теплими словами присутніх чарівна своєю ґраціозністю Оксана Кондрат — Міс Союзівка 1979, яка передала привіт від УНСоюзу, „Свободи" в її 85-річчя і —„клаптика української землі", оселі УНСоюзу.

Музика далі грала марші, а пара за парою входили елегантно зодягнені репрезентантки української преси з усмішкою, яка віддзеркалювала їхню гордість — брати участь у конкесті.

Уставлені за поазбучним порядком репрезентованою ними преси, прізвища яких виголошувала мгр К. Семанишин, входили: „Авангард" — Марійка Дудар, ескорт — Роман Козіцький; „Америка" — Рома Касіян і Борис Михайлів; літопис „Бойківщина" — Леся Ганас і Андрій Богатюк; „Віра" — Леся Кручко і Микола Земляченко; „Вісті Комбатанта" — Мотря Слупчинська і Борис Полатайко; „Вісті СФУЖО" — Христина Марія Чижович і Микола Зварич; „Екран" — Лідія Фещенко-Чопівська й Андрій Бойко; „Квітучі Береги" —Ольга Марія Михайлюк і Мирон Іваськів; „Лис Микита" — Леся Рибаків й Іван Беркищук; „Народна Воля" — Наталка Олександра Ковалишин і Сергій Ковальчук; „Наш Голос" — Таня Шуст й Олег Антонишин; „Наш Спорт" — Мотря Турянська і Ярослав Куровицький; „Наше Життя" — Адріяна Анастазія Роговська й Орест Кизик; „Свобода" — Ліда Бойко і Михайло Стоцько; „Українка в Світі" — Марійка Голіната й Ілярiон Чолган; „Українське Православне Слово" — Наталка Марущак і Степан Гаврась; „Форум" — Надія Марія Кічула і Володимир Волянюк; „Шлях" — Мотря Бойко і Роман Кнігницький та „Юнак" — Оксана Марія Куровицька і Роман Івасівка.

Ред. В. Барагура, сказавши коротке слово, заявив, що ще хвилина і схвильовані контестантки довідаються про вибір, що його вирішили члени жюрі, які мусіли довго застановлятися, вибираючи Кралю і Князівен Української Преси, бо цьогорічні репрезентантки преси і вродливі, і інтеліґентні, і активні в українському житті громади. І коли мгр Ю. Павлічко відчитав вищезгаданих „вибранців долі", кожна з них по черзі висловлювала подяку членам жюрі та своїм батькам, виховання яких частинно уже завершилось у цій події. Друга Князівна ще й подякувала ред. Ользі Кузьмович, редакторові пластового журналу „Юнак".

Цокали фотоапарати, кружляли, падаючи ясним жмутом світла на трійку вибраних та інших репрезентанток української преси, що уставились на сцені. Приємно вражала численна участь молоді у цьогорічному балю. Знову заграла оркестра, почали кружляти пари, гуляючи вальса, спочатку Краля, дві Князівни, опісля репрезентантки преси зі своїми ексортами, а відтак всі включилися у загальну забаву.

Цьогорічний Баль Української Преси підготовили: п-і Марія Харина — голова Фінансової комісії СФУЖО, ред. Ольга Кузьмович — голова СУЖА та Діловий Комітет 6-го Балю Української Преси в складі: п-і Христина Кульчицька — голова, п-і Марія Галій — секретар, голова Бенкетової комісії, головний касир, до якої належало резервування місць на залі та Марійка Леськів, яка між іншим оформила табльо цьогорічного балю та вже згадані майстри церемоніялів — мгр К. Семанишин та мгр Ю. Павлічко. Працювала тут також Комісія Вибору Кралі, очолена мгр К. Семанишин: п-і Христина Сеник, п-а Роксоляна Бойко, Калина Козак, Володимир Мельник та Ірина Юрчак. У склад Господарсько-фінансової комісії входили: Теофіля Ганушевська — голова і члени: Ярослава Баранецька, Стефанія Бернадин, Марія Євсевська, Наталія Перфецька, Марія Романенчук, Володимира Ценко та Людмила Чайківська. Комісію праці та інформацій очолював мгр Олександер Луцький, проводячи всю пресову та радіову інформацію в українській пресі та всіх українських радіопрограмах у Філядельфії перед балем преси.

Особливу увагу звертало мистецьке оформлення сцени відомого графіка Романа Василишина.

Увесь дохід із цьогорічного успішного балю, залю на який безкоштовно відступив о. митрат Мирослав Харина, призначено на журналістичні видання СФУЖО та стипендії для студентів журналістики, що їх приділюватиме СУЖА.

Реорганізаційна Комісія УНС...

(Закінчення зі стор. 1)

входять усі члени Реорганізаційної Комісії;

2) Підкомісія організаційної активности (підшукання і вишкіл обласних організаторів; члени — В. Оріховський, В. Сохан, Є. Репета, д-р Мирон Куропась;

3) Підкомісія нових кляс забезпечення; члени: д-р Іван Флис, В. Сохан, У. Дячук;

4) Підкомісія публічних зв'язків (братська активність, справи забезпечення, інформування громади про УНСоюз); члени — д-р М. Куропась, проф. Іван Телюк;

5) Підкомісія безпосередньої вплати вкладок (перевірити можливості безпосередньої вплати вкладок Відділами, які не зможуть підшукати відповідних секретарів, і Відділів, які добровільно погодяться на такий спосіб вплати вкладок); члени — У. Дячук, д-р Б. Футей, В. Сохан;

6) Підкомісія перепису українського населення в ЗСА (встановлення програми і метод переведення перепису українського населення в ЗСА літом 1979 року, затруднюючи для цього середньошкільну та університетську молодь); члени — д-р Іван Флис, д-р М. Куропась, В. Сохан, проф. Т. Шмагала, п-і Т. Мороз, д-р Б. Футей;

7) Підкомісія структури УНСоюзу (перевірка можливостей введення нових метод праці, включно з евентуальними змінами статуту); члени — д-р І. Флис, д-р Б. Футей, проф. І. Телюк, А. Дорошенко, Є. Репета.

Крім цього на нарадах узгіднено, що Головний Екзекутивний Комітет намітить плян організаційної праці на весну 1979 року.

Як уже згадано, рекомендації Реорганізаційної Комісії будуть предкладені Головному Урядові в травні 1979 року, а ці, які вимагатимуть рішення Конвенції розгляне чергова звичайна Конвенція УНСоюзу.

Є. Пронюк виступає...

(Закінчення зі стор. 1)

температура не більша як +10-12° (повинна бути не нижча як 16°). Валянки забирають і ноги мерзнуть на бетоні. Під час сильних морозів (-40° і нижче) у цьому цеху на долівці замерзає вода. Час навчання на вібростанку і на складанні панелів таборова адміністрація скоротила з 15 на 5 і з 5 на 3 дні. У ШІЗО в'язні змушені працювати на верстаті з відкритим оборотним механізмом, що доводить до травм. Ось так, на початку липня ц. р. поранив палець на такому верстаті А. Сафронов.

Немає сумніву, що праця в таборах є основним засобом духовного поневолення індивідуальности і остаточного знищення здоров'я в'язня.

Прошу мої свідчення взяти до уваги при розгляді касаційної скарги Ю. Орлова і підшити їх до справи.

Колишній науковий співробітник Інституту філософії АН УРСР в'язень Євген Пронюк уст. ВС-389/36 пос Кучіно Пермськоі обл."

12 червня 1978.

СІОНІСТ ПРО ІЗРАЇЛЬ

(Закінчення зі стор. 2)

молодих жидівських чоловіків і жінок для здобуття територій. В Ізраїлю є ще деякі екстремні й логічно найбільш послідовні групи ортодоксальних жидів, які відкидають заснування Ізраїлю, як радше порушення, а не сповнення Божих обіцянок.

Жиди зберегли себе на протязі 2-ох тисяч років з причини їхньої впертости, тому що вони відмовилися прийняти дійсність, з причини сполуки комплексу меншевартости з комплексом почуття вищевартости в їхніх відносинах із нежидівським світом, з причини їхньої відмови розраховувати на обіцянки й ґарантії іззовні. Прем'єр Менахем Беґін і більшість інших лідерів Ізраїля надалі є уосібленням еміграційної психології,і це є найбільшою перешкодою в осягненні такого порозуміння, як Ізраїль і жидівський нарід собі бажали б. Але Ґольдман переконаний, що вирине нове покоління, вільне від багатьох комплексів, створених під час Діяспори. Воно вже проявляєтьс в русі за мир, очолюване найбільш відзначеним героєм ізраїльської армії.

Автор розвідки підкреслює, що Ізраїль цілковито залежний від З'єднаних Стейтів Америки, політично, фінансово, економічно і мілітарно, і Ізраїль не міг би продовжувати свого теперішнього існування, якщо б сьогодні ЗСА припинили допомогу, що, на думку автора, на превелике щастя не станеться. Ця залежність є запереченням сіоністичних аспірацій зробити жидівський нарід незалежним від інших у вирішуванні своєї майбутности.

На закінчення своїх висновків Ґольдман каже, що Ізраїль сьогодні як такий, є реалізацією тієї частини ідеалів сіонізму, який хотів державу для жидівського народу, але це все ще є далеко від того, а в деяких випадках навіть суперечне до більш рішальних аспектів сіонізму, які стримлять до створення духового центру для жидівського народу як цілости й дійсного збереження жидівства.

Світова...

(Закінчення зі стор. 2)

лік наших кооперативних сил у всіх країнах нашого поселення, ствердити їх національну ідентичність і пов'язати їх ідеологічно в одну національно-кооперативну цілість.

Як це своє завдання Українська Світова Кооперативна Рада виконала — довідаємося на її Загальних Зборах, що відбудуться напередодні Третього СКВУ в Ню Йорку.

Цю підготовчу організаційну працю, на мою скромну думку, УСКРада виконала. Маємо тепер три Крайові Кооперативні Центри: у ЗСА ролю Кооперативної Ради виконувало Товариство Української Кооперації, а тепер продовжує цю працю Централя Української Кооперації Америки (ЦУКА). У Канаді маємо Українську Кооперативну Раду Канади (УКРК), а в Австралії від 1976 року діє Рада Української Кооперації Австралії (РУКА). Інші країни пробують координувати свою працю у співпраці з крайовими громадськими централями.

У різних країнах вільного світу маємо тепер коло 100 українських кооператив, головна їх сила в Канаді і ЗСА, маємо коло 100 000 членів у тих кооперативах і понад 250 мільйонів долярів оборотового капіталу. Це вже дуже поважна сила, яка рішучо вимагає координації та ясного пляну праці на майбутнє. Це кардинальне питання „Що далі?'' буде, мабуть, і головною темою нарад українських кооператорів із усіх країн світу в Ню Йорку під час Третього Конгресу СКВУ.

Увага! *Увага!*

ЗАЙШЛА ЗМІНА В ДАТІ

ОРГАНІЗАЦІЙНИХ ЗБОРІВ

Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Ню Гейвену

Збори відбудуться

в неділю, 19-го листопада 1978 року о год. 5-ій по пол.

в залі Українського Народного Дому
при 961 Ветерсфілд Авеню, ГАРТФОРД, Конн.

НА ПОРЯДКУ НАРАД

1. Відкриття.
2. Перегляд-провірка організаційної праці Округи за останніх 10 місяців.
3. Обговорення осінньої кампанії, метою якої є придбати 2,000 нових членів до кінця цього року.
4. Обговорення загальних союзових справ.
5. Внески, запити і закриття зборів.

У зборах обов'язково повинні взяти участь члени Окружної Управи, Урядовці і Конвенційні Делегати УНС наступних Відділів:

12, 23, 52, 54, 59, 67, 68, 84, 101, 138, 207, 253, 254, 277, 350, 370, 387, 390, 414.

У зборах візьмуть участь:

д-р Іван Флис, головний предсідник УНС
проф. Іван Телюк, головний контролер УНС

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

проф. Іван Телюк — *почесний голова*
д-р Михайло Снігурович — *голова*
Тарас Сливінський — *секретар*
Василь Добчанський — *касир*

ТЕМПЛ УНІВЕРСИТЕТ ВИСВІТЛИТЬ ФІЛЬМ ПРО ПРАВА ЛЮДИНИ

Філядельфія. — Заходами Українського Клюбу при університеті: Темпл, тут буде висвітлений фільм „Країна Тюрем". Цей 30-хвилинний запис виготовили жидівські дисиденти в СССР та в ньому присвячують спеціяльну увагу питанню поневолених народів. В дискусії візьме участь Віра Лащик з Комісії людських прав Кардинала Кроля та Андрій Прятка, голова ТУСМ-у. Програма відбудеться в середу, 8-листопада, о год. 2:30 по полудні, в Студентському Центрі, кімната ч.303.

ПОВІДОМЛЕННЯ.

Адміністрації „Свободи"

Повідомляємо всі організації і поодинокі особи,

ЩО АДМІНІСТРАЦІЯ НЕ БУДЕ ПОМІЩУВАТИ ЖАДНИХ ОГОЛОШЕНЬ ЯКЩО ПОПЕРЕДНІ РАХУНКИ НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ.

Окремих листів в тій справі не буде відписуватися.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 10-го ЛИСТОПАДА 1978 р.

НЮАРК-ІРВІНГТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 371-ий Відд., о год. 7-ій веч. в залі УНДому в Ірвінгтоні. Проситься чл. вирівняти залеглі вкладки. — Стефанія Стецьв, гол., Вол. Шпирка, заст. гол., Леся Назарук, кас., Ю. Баранюк, фін. секр.

НЕДІЛЯ, 12-го ЛИСТОПАДА 1978 р.

АСТОРІЯ, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Миколая — 5-ий Відд., о год. 3-ій по пол., в церковному приміщенні при 37-09 31-ша Авеню. Проситься чл. прибути, вирівняти чл. вкладки і вислухати звітування управи: — М. Хоманчук, секр.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИХАЙЛИНА МЕЛЬНИЧУК, членка УНС Відд. 233 в Лорейн, Огайо, померла 27 липня 1978 на 56 році життя. Нар. 1922 р. в Григорові, Україна; членкою УНС стала 1974 р. Залишила у смутку сина Степана, невістку Джойсі і внуків — Ніну й Христофора. Похорон відбувся 31 липня на цвинтарі Кальварія в Лорейн, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Марія Лейчаківська, секр.

ЯРОСЛАВ СТАРУСКІ, член УНС Відд. 307 в Бостоні, помер 10 вересня 1978 на 57 році життя. Нар. 1921 р. в Бостоні; членом УНС став 1938 р. Залишив у смутку дружину Агнес, сина Івана, двох братів: Антона і Михайла з родинами та сестру Стеллу. Похорон відбувся 13 вересня на цвинтарі Голі Сепалчер, у Стовґтон, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!
Дмитро Галонжка, секр.

ОТЕЦЬ ВАСИЛЬ С. БЕНЬО, член УНС Відд.355 в Ст. Джозеф, Мізурі, помер 15 липня 1978 на 70 році життя. Нар. 1908 р. в Корнінґ, Ню Джерзі; членом УНС став у 1941 р. Залишив у смутку дружину Елізабет, двох синів: Ґабрієля і Василя, дочку Марту, п'ять сестер: Анну, Сузанну, Гелен, Мері і Катерину; трьох братів: Івана, Миколу і Андрія та 3 внуків. Похорон відбувся 20 липня 1978 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Ст. Джозеф, Мізурі.

Вічна Йому Пам'ять!
Семен Гасяк, секр.

КЛЯВДІЯ ОЛІЙНИК, членка УНС Відд. 325 в Брукліні, Н. Й., померла 16 вересня 1978 на 59 році життя. Нар. 1919 р. у Вознесенську, Україна; членкою УНС стала 1965 р. Залишила у смутку чоловіка Василя, синів — Юрія, Віктора і Леоніда та дочку Гелен. Похорон відбувся 20 вересня 1978 р. на цвинтарі Вашінґтон Меморіял Парк в Корам, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Василь Цюпа, секр.